

Dosarul nr. Ira-1044/2022

1-20000528-01-Ira-15072022

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

12 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Cobzac Elena și Plămădeală Ghenadie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Surdu Ion în comun cu avocatul acestuia, Ionaș Gheorghe, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 08 iulie 2021 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, în cauza penală privindu-l pe

Surdu Ion Xxxxx, născut pe Xxxxx, originar
și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 02.01.2020 - 08.07.2021;
2. Instanța de apel: 27.07.2021 - 19.04.2022;
3. Instanța de recurs ordinar: 15.07.2022 - 12.10.2022.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 08 iulie 2021, Surdu Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, iar cu aplicarea prevederilor art. 60 alin. (1) Cod penal în coroborare cu art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, s-a liberat Surdu Ion de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de către Simon Valeriu împotriva lui Surdu Ion și s-a încasat de la inculpatul Surdu Ion în beneficiul părții vătămate Simon Valeriu cu titlu de compensare a prejudiciului material cauzat prin infracțiune mijloacele bănești în sumă de 1500 (o mie cinci sute) Euro, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune mijloace bănești în sumă de 10 000 (zece mii) lei și cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru asistența juridică mijloace bănești în sumă de 4000 (patru mii) lei, ce constituie în total suma de 14000 (paisprezece mii)

lei și 1500 (o mie cinci sute) Euro echivalentul în lei la momentul executării hotărârii judecătorești, iar în rest cerințele s-au respins, ca fiind neîntemeiate.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Surdu Ion, în luna ianuarie a anului 2015, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare prezentând ca adevărată o faptă mincinoasă în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul sau anulabil, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului stabilit, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, manifestând un pretext de a comercializa un mijloc de transport cu acte valide, în timp ce se afla pe str. Burebista din mun. Chișinău i-a vândut lui Simon Valeriu automobilul de model „XXXXX” cu numerele de înmatriculare XXXXX, fabricat în anul 1999 și înmatriculat în statul Franța, în schimbul sumei de 1500 Euro.

Astfel, în aceeași zi, Simon Valeriu a remis lui Surdu Ion mijloace bănești în sumă de 1450 Euro, cu titlu de cost al mijlocului de transport, pe care l-a primit, după care, într-o perioadă de timp aproximativă de circa o săptămână, aflându-se pe str. Milano 19/1 din mun. Chișinău, Simon Valeriu i-a transmis ultima rată de 50 euro din suma totală de 1500 euro lui Surdu Ion, iar ultimul i-a remis acestuia o procură cu drepturi de folosință și dispoziție în privința automobilului procurat.

Ulterior, pe 27 noiembrie 2016, Simon Valeriu, dorind să traverseze frontiera de stat a Republicii Moldova prin punctul vamal Tudora cu automobilul de model „XXXXX” cu n/î XXXXX, a fost oprit de agenții statului, fiind stabilit ulterior că procura deținută cu drepturi de folosință în privința mijlocului de transport nominalizat, conform raportului de constatare tehnico-științifică cu nr.736 din 19 decembrie 2016 este falsă, iar în rezultat, automobilul a fost reținut de către agenții statului, cauzându-i astfel părții vătămate Simon Valeriu o daună materială în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Gheorghe Ionaș în numele inculpatului Surdu Ion, prin care a solicitat admiterea cererii de apel, casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 08 iulie 2021, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea lui Surdu Ion pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, precum și a lăsa acțiunea civilă depusă de către Simon Valeriu fără soluționare din motivul lipsei componentei infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal.

În motivarea apelului, partea apărării a invocat că, acțiunile lui Surdu Ion nu pot întruni elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, fapt ce rezultă din următoarele considerente.

Potrivit pct. 15 Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție, cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor Nr. 23 din

28.06.2014, falsificarea unor astfel de documente, urmată de folosirea lor de către falsificator în vederea sustragerii bunurilor trebuie calificată conform art. 190 și art. 361 Cod penal.

Astfel, calificarea faptei potrivit art. 190 ar fi posibilă doar dacă la momentul efectuării nemijlocite a unei tranzacții, făptuitorul prezintă victimei un document fals.

La caz în momentul tranzacției dintre Surdu Ion și Simon Valeriu, nu i-a fost prezentat nici-un document fals iar presupusa victimă de sinestătător a acceptat efectuarea tranzacției de recepționare a mijlocului de transport pentru care a achitat suma de 1450 euro. Suma de 50 euro, urmând a fi achitată inculpatului la transmiterea în viitor a unei procuri, fapt care în genere putea să nu fie realizat de către inculpatul Surdu Ion.

A relevat că, instanța de fond în sentința adoptată nu a dat o apreciere cuvenită probelor administrate, nu și-a motivat decizia suficient și a fost adoptată hotărârea de condamnare doar în baza indicării anumitor probe ale părții acuzării și presupunerilor indicate în rechizitoriu.

Din conținutul sentinței instanței de fond se observă că instanța judecătorească nu a apreciat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probele cercetate în raport cu circumstanțele stabilite în cauză, fiind încălcate prevederile art. 101 Cod de procedură penală, iar simpla descriere a probelor fără aprecierea acestora duce la adoptarea unei sentințe nemotivate.

Avocatul a considerat că în acțiunile inculpatului Surdu Ion nu se conțin elementele laturii obiective și subiective ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal, constatând astfel existența unor raporturi civile.

A invocat că, în cazul relațiilor civile în coraport cu cele penale, imixtiunea penalului în sfera privată, sferă bazată pe principiul egalității părților, trebuie privită ca o ultimă măsură. Dacă ambele părți - debitorul și creditorul - obțin profituri de pe urma parteneriatului lor, rămânând proprietari asupra bunurilor sale (sau una dintre părți suferă prejudicii sub forma venitului ratat, fără a pierde însă dreptul de proprietate), atunci raporturile dintre cele două părți trebuie să rămână în continuare pe tărâmul dreptului civil. Dacă însă una dintre părți, asumându-și angajamente, nu are posibilitate și nici dorință să le execute (în prealabil fiindu-i transmise bunuri de cealaltă parte, care astfel își pierde dreptul de proprietate asupra lor), este foarte probabilă necesitatea intervenției legii penale.

Apelantul a considerat că, în cazul lui Surdu Ion, este prezent un raport cu caracter strict civil, fiind atestat un raport civil între două persoane fizice, confirmat prin declarațiile acestora și martorului Pelin Petru.

A opinat că, prima instanță, judecând cauza, a depășit limitele învinuirii înaintate la caz, deoarece în constatarea faptei a completat din oficiu și în sensul agravării

învinuirea înaintată prin rechizitoriu lui Surdu Ion indicând suplimentar faptul că „infracțiunea ar fi fost comisă în luna ianuarie a anului 2015” și constatările precum că „Astfel, în aceeași zi, Simon Valeriu a remis lui Surdu Ion mijloace bănești în sumă de 1450 EURO, cu titlu de cost al mijlocului de transport, pe care l-a primit, după care, într-o perioadă de timp aproximativă de circa o săptămână, aflându-se pe str. Milano 19/1 din mun. Chișinău, Simon Valeriu i-a transmis ultima rată de 50 euro din suma totală de 1500 euro lui Surdu Ion, iar ultimul i-a remis acestuia o procură cu drepturi de folosință și dispoziție în privința automobilului procurat”.

Precedându-se în asemenea mod, instanța de fond a încălcat prevederile art. 6, paragraful 1 al Convenției Europene, care prevede că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

Prin urmare, apărarea a invocat că, instanța de judecată nu este competentă să depășească limitele învinuirii formulate de procuror în fața instanței, în sensul agravării ei, chiar dacă din probele administrate pe caz rezultă că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată inculpatului de acuzatorul de stat la faza de judecare a cauzei (art. 325 alin. (1), 385 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală).

În asemenea condiții, a considerat că, în cauza penală în privința inculpatului Surdu Ion au fost administrate suficiente probe care confirmă lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, care are drept consecință imposibilitatea tragerii persoanei date la răspundere penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, a fost respins ca nefondat apelul avocatului în numele inculpatului Surdu Ion și menținută fără modificări sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 08 iulie 2021.

4.1. În motivarea soluției date, instanța de apel a constatat, că instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că, inculpatul Surdu Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal, individualizată prin „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, cauzând daune considerabile”.

Cu referire la motivele invocate de apărare precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului Surdu Ion și că acesta urma a fi achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a admis careva erori de fapt care ar impune casarea

sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale, stabilirea și individualizarea pedepsei.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale avocatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, or, prima instanță în sentință corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Examinând probatorul administrat, instanța de apel a considerat dovedită în afara dubiilor rezonabile vina inculpatului Surdu Ion și pe deplin prin următoarea sistemă de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Simon Valeriu, (vol. II, f.d. 42-43); declarațiile martorului Pelin Petru (vol. II, f.d. 51-52); precum și: procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 01.09.2017, (vol. I, f.d. 10); plângerea din 21 decembrie 2016, (vol. I, f.d. 23); procesul-verbal de ridicare din 6 august 2018, (vol. I, f.d. 127-143); procesul-verbal de examinare din 7 octombrie 2019, (vol. I, f.d. 169-171); procesul-verbal de examinare din 24 octombrie 2019, (vol. I, f.d. 182-186); mijloace materiale de probă: actele din cauza penală nr. 2017873019 pe 16 file, în copii autentificate, ridicate prin procesul verbal de ridicare din 6 august 2018 și recunoscute în calitate de mijloc material de probă prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al IP Buiucani Dionisie Semenciuc din 7 octombrie 2019 (vol. I, f. d.172).

Instanța de apel, examinând probatorul, a considerat dovedită indubitabil vina inculpatului Surdu Ion în comiterea escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, cauzând daune considerabile, acțiunile lui just au fost calificate în temeiul art. 190 alin. (1) Cod penal, iar personalitatea acestuia susceptibilă supusă răspunderii penale.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea

procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Sub aspectul dat, în urma examinării mijloacelor de probă sus citate, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpatul Surdu Ion în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, încadrarea juridică corectă și anume conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la ferma convingere că de fapt alegațiile privind dezacordul cu sentința de condamnare în privința lui Surdu Ion, constituie doar o concluzie a apărătorului și a inculpatului, fiind aduse doar unele critici în adresa sentinței pronunțate la caz, sentință, care de fapt este motivată, întemeiată și legală, astfel că careva temeuri în sensul casării acesteia de către instanța de apel, nu s-a identificat.

Cu referire la stabilirea și individualizarea pedepsei inculpatului Surdu Ion, instanța de apel a reținut că sancțiunea normei incriminate - art.190 alin.(1) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de până la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

Instanța de apel a menționat că conform art. 16 alin. (3) Cod penal, „infracțiuni mai puțin grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 5 ani inclusiv”.

Instanța de apel a reținut prevederile art. 53 lit. g) din Codul penal, potrivit căruia persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componenței de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazul prescripției de tragere la răspundere penală.

Conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal potrivit căruia „persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave”.

Alin.(2) aceeași normă indică că „prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată”.

Pe cale de consecință, instanța de apel a atestat că fapta prejudiciabilă a fost constatată și a fost comisă de către Surdu Ion în luna ianuarie 2015, iar din momentul săvârșirii infracțiunii instanța a stabilit că a trecut o perioadă de timp de peste 7 ani.

Raportând normele de drept la circumstanțele cauzei, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe ca Surdu Ion să fie liberat de

răspundere penală în baza art. 190 alin. (1) Cod penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție privind tragerea la răspundere penală, or, infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, iar din momentul comiterii faptei (ianuarie 2015), până la adoptarea sentinței instanței de fond (08.07.2021), a expirat termenul de prescripție, prin urmare, în privința inculpatului Surdu Ion, sunt aplicabile prevederile art.60 alin. (1) lit. b) Cod penal.

Totodată, reieșind din prevederile art. 219, 221, 387 Cod de procedură penală, materialele cauzei penale și argumentele expuse de Simon Valeriu, instanța de apel a conchis că, este probată existența faptului ilicit, cauzarea prejudiciului, legătura cauzală dintre fapta ilicită, prejudiciu și vinovăția inculpatului de comiterea faptei ilicite. În aceste condiții răspunderea civilă pentru prejudiciul material și moral o poartă inculpatul Surdu Ion.

În baza normelor de drept menționate, instanța de apel a considerat că instanța de fond justificat a dispus încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, în beneficiul părții vătămate, în cuantumul de 1500 Euro, prejudiciului moral în cuantum de 10 000 lei, precum și 4 000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru asistența juridică.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești inferioare declară recurs ordinar inculpatul cu avocatul acestuia, Ionaș Gheorghe, în termen, prin care, invocând temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a hotărârilor contestate, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea lui Surdu Ion pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal. A lăsa acțiunea civilă depusă de către Simon Valeriu fără soluționare din motivul lipsei componenței infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal.

În motivarea cererii de recurs recurentul indică motive similare ca și în cererea de apel descrisă la pct. 3 al prezentei decizii și la f. d. 90-95, vol. II, suplimentar invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală - hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel a admis grave erori de fapt și de drept, care au afectat soluția instanței de apel și prevederile art. 427 alin. (1), pct. 8) Cod de procedură penală - fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal și nu există faptul infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal.

6. Pe marginea recursului declarat, procurorul a depus referință prin care a solicitat inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale. Procurorul a menționat că motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărîrii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art.422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Recurenții în cererea lor de recurs invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și instanța de apel a admis grave erori de fapt și de drept, care au afectat soluția instanței de apel, sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal atestă că motivele invocate de recurenți în argumentarea recursului nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei.

Astfel, Colegiul penal notează prin hotărârea adoptată instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat de către avocat, întemeindu-și soluția în baza probelor cercetate și apreciate de prima instanță, verificate corect de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, descrise și analizate în decizia sa (f. d. 136-139, vol. II).

La fel, Colegiul penal conchide că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus clar, instanța just constatând că prin probele administrate se demonstrează vinovăția inculpatului Surdu Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, fiind întemeiat liberat de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

În acest sens, se atestă că instanța de apel nu a comis vreo eroare de fapt sau de drept ce ar afecta legalitatea și corectitudinea deciziei contestate, instanța de apel just a menținut sentința, din care considerente în speță nu este incident temeiul de

recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

De asemenea, ce ține de argumentele recurenților descrise la pct. 5 a prezentei decizii, se conchide că aceștia primordial își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele judecătorești inferioare, însă instanța de recurs ordinar la aceste motive a recurenților, atestă că nu pot fi acceptate, or contravin constatărilor corecte a primei instanțe în prezenta speță, care just a indicat că este demonstrată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate prin întreg cumulul de probe descris, verificat de instanța de apel în decizia sa prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, iar alegațiile avocatului și inculpatului nu sunt întemeiate pe careva probe credibile, fiind nefondate și subiective.

Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate argumentele recurenților invocate în apel și repetat în recursul ordinar, ce țin de aprecierea probelor în prezenta speță, or din decizia instanței de apel rezultă cert că toate probele administrate în prezenta cauză penală au fost apreciate de instanțele judecătorești inferioare prin coroborare între ele, conform prevederilor art. 27, 101 Cod de procedură penală, fără a admite careva erori de fapt sau de drept, iar la acest aspect s-au expus clar și detaliat în hotărâri, indicând motivele respingerii argumentelor părții apărării și acceptării probelor prezentate de partea acuzării, respectând rigorile dictate de principiul contradictorialității stipulat în art. 24 Cod de procedură penală.

Colegiul penal notează că temeiul de recurs invocat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, prin prisma aspectelor că nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate în acțiunile lui Surdu Ion, în prezenta speță nu s-au confirmat, or în hotărârile adoptate instanțele judecătorești inferioare au stabilit just prezența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal în acțiunile inculpatului Surdu Ion, întemeindu-și această soluție în baza probelor cercetate de prima instanță, verificate și apreciate corect și de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, descrise și analizate în decizia sa (f. d. 128-145, vol. II).

De asemenea, Colegiul penal consideră, că nu sunt întemeiate nici criticile referitoare la faptul că, în speță sunt probe ce dovedesc existența relațiilor civile între părți. La alegațiile date, instanța de recurs menționează, că acestea au constituit obiect de discuție în cadrul instanțelor de fond, asupra cărora instanțele de judecată s-au expus suficient și argumentat, deoarece au constituit linia principală de apărare în cadrul prezentului proces penal și cărora le-au fost acordate o atenție deosebită, precum rezultă din materialele cauzei și hotărârile adoptate în speța dată. Deci, reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal nu se poate îndepărta de la concluziile privind faptul că, partea apărării nu a prezentat careva argumente plauzibile ce ar putea răsturna soluția, or, la caz, s-a constatat că, inculpatul Surdu Ion a acționat cu intenție directă, în scop de cupiditate. Intenția inculpatului fiind îndreptată spre

dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, și anume a sumelor bănești de la partea vătămată Simon Valeriu, în mărime de 1500 Euro, a fost consumată doar după transmiterea mijloacelor bănești.

La fel, argumentul recurenților precum că „*pe faptul falsificării procurii de către Procuratura Ștefan Vodă au fost investigate circumstanțele date fiind emisă ordonanța de clasare a cauzei penale pe faptul infracțiunii prevăzute de art. 361 Cod penal, în legătură cu intervenirea actului de amnistie. Astfel, relațiile de vânzare-cumpărare automobilul de model „Xxxxx”, cu n/î XXXXX anul fabricării 1999 și perfectarea procurii au fost obiect de discuție în cadrul unei urmăriri penale, organul de urmărire penală considerînd că aceste acțiuni urmează a fi calificate doar potrivit art. 361 Cod penal*”, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat și menționează că instanța de apel just a reținut faptul că inculpatul Ion Surdu nu a recunoscut vinovăția sa în faza urmăririi penale și nici în ședință de judecată, însă a recunoscut faptele infracționale în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 din Codul penal, sub semnele confecționării unei procuri false, care drept consecință a fost utilizată de partea vătămată în contextul infracțiunii în cauza dată, fiind ridicată ulterior împreună cu mijlocul de transport, ce crează anumite discrepante semnificative între cele expuse de inculpat, or prin ordonanța de încetare a urmăririi penale, pe motive de nereabilitare, denotă clar despre intenția inculpatului de a comite escrocheria.

Totodată, argumentele invocate în prezentul recurs, referitoare la faptul că, situația dintre părți este de ordin civil, Colegiul notează, că la examinarea cauzei în instanța de apel, această instanță, în hotărârea adoptată s-a expus asupra chestiunii date, specificând că, aceste circumstanțe nu pot constitui temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea de escrocherie a fost consumată din momentul în care inculpatul a obținut posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de bunurile părții vătămate (în cadrul procesului penal a fost constatat că, partea vătămată a transmis inculpatului Surdu Ion suma de 1500 Euro, în 2 tranșe, pe care Surdu Ion i-a însușit), respectiv, la caz, infracțiunea a fost consumată.

La fel, Colegiul penal atestă că motivele invocate de recurenți în cererea de recurs, sunt în majoritate similare cu cele invocate în apel, descrise în pct. 3 a prezentei decizii și la f. d. 90-95, vol. II, în privința cărora instanța de apel în decizia sa (f.d. 128-145, vol. II), s-a expus motivat, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa, argumentat asupra fiecărei probe prezentate și chestiunilor esențiale invocate în apelul declarat de avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența

CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal nu acceptă nici motivele invocate în recursul ordinar cu privire la ignorarea și încălcarea art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, cauzele CEDO enumerate în recurs considerându-le nerelevante pentru speța dată, decizia instanței de apel fiind corect motivată.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Surdu Ion în comun cu avocatul acestuia, Ionaș Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, în cauza penală privind-l pe **Surdu Ion Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la **12 octombrie 2022.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie